

Nr 157.

Av herr **Svensson** i Ljungskile, om viss ändring av stadgan angående hotell- och pensionatrörelse.

I den nu gällande hotell- och pensionatstadgan föreskrivas de villkor, under vilka s. k. hotell- och pensionatrörelse må bedrivas. Användes för sådan rörelse byggnad eller lägenhet, som innehåller högst fyra för gästers härbärgerande avsedda rum och icke är avsedd för mottagande samtidigt av flera gäster än åtta, kräves endast, att anmälan göres hos närmaste polismyndighet innan rörelsen börjar. I annat fall skall ansökan om rättighet att driva sådan rörelse göras hos länsstyrelsen. Till ansökan skola bl. a. fogas ritningar i plan och profil med tillhörande beskrivningar över lägenheten, intyg om att de sanitära förhållandena äro tillfredsställande samt intyg om sökandes person. När sådan ansökan gjorts skall länsstyrelsen genom polismyndigheten undersöka densamma samt i väsentliga delar föreskriva vilka åtgärder som skola vidtagas för att tillstånd skall kunna meddelas. Till det som ovillkorligt fordras enligt lagen eller som i många fall föreskrives hör anskaffande av sprutor, livräddningslinor, förändring av fönstrens storlek, beklädnad av trappor, garderober och dylika ställen med flamskyddande material, anskaffande av skyltar m. m. Är lägenheten avsedd att samtidigt härbärgera högst sexton gäster och innehåller den högst åtta därför avsedda rum, gälla lindrigare villkor än för större hotell och pensionat.

Under rörelsens bedrivande skall i de pensionat, som hava mer än fyra rum, liggare över gästerna föras och anmälan om resandes ankomst göras till polismyndighet, om sådan finnes å platsen, inom tolv timmar. Om polismyndighet inte finnes å platsen skall uppgiften insändas med posten inom tjugofyra timmar.

Förmodligen ha statsmakterna, när dessa bestämmelser utfärdats, närmast syftat till att ordna förhållandena inom den egentliga hotell- och pensionatrörelsen. Erfarenheten har emellertid visat att dessa bestämmelser nå längre. På många områden i Sverige, särskilt i kustbanden och skärgårdarna eller vid insjöar, där badmöjligheter finnas, spelar uthyrning till sommargäster en mycket stor ekonomisk roll för befolkningen. Då så varit fallet under lång tid, ha många familjer, även om de varit och äro i små ekonomiska omständigheter, byggt större bostäder än de för egen del behöva. Under sommaren inskränkes så den egna bostaden till det minsta möjliga. Ofta flyttar familjen själv ut i någon liten sommarbostad och hyr ut hela huvudbyggnaden under en kort tid. Antalet ut-

hyrda rum uppgår ej sällan till flera än fyra och kan om det finns ett par mindre eller ett större bostadshus i två våningar snart nog gå upp till åtta rum. I praxis har en viss osäkerhet gjort sig gällande i fråga om stadgans tillämplighet i berörda fall, och myndigheterna hava bedömt frågan på olika sätt. Vissa myndigheter hava dock ansett stadgans föreskrifter tillämpliga å dylika uthyrningar och meddelat bestämmelser, som för den enskilde varit mycket betungande.

Att ändra om äldre hus av den typ det här gäller så att de fylla lagens bestämmelser betyder i många fall en stor utgift. För personer som icke äro vana vid en egentlig pensionatrörelse vållar det också mycket besvär och villrådighet. Resultatet har därför i många fall blivit att man nöjt sig med att hyra ut fyra rum även om man har flera och väl behöver hyra ut dem. Som exempel kan nämnas att 15 personer i ett samhälle i norra Bohuslän samtidigt lämnade in sina ansökningar till K. B. När de blevo förelagda vad som skulle göras avstodo elva stycken från att hyra ut mera än fyra rum. Då inkomsterna av uthyrning sedan lång tid tillbaka ingått i dessa familjers förvärvsmöjligheter blir detta kännbart både för de enskilda och för bygden. Härtill kommer i nuvarande läge att stora grupper av den befolkning det här gäller ha drabbats av andra svårigheter, bl. a. på fiskerinäringens område.

De olägenheter som ovan berörts skulle kunna undvikas om byggnader med högst åtta rum och avsedda för högst sexton personer finge hyras ut till sommargäster under kortare tid, förslagsvis den 1 juni—30 september, under samma förutsättningar som nu under hela året gälla för byggnader om högst fyra rum och åtta gäster.

En annan möjlighet är att genom ändring av hotell- och pensionatstadgans 1 § begränsa dess tillämplighetsområde. Härom uttalade Konungens befallningshavande i Gotlands län i ett remissvar över motionen I: 69 förra året följande:

”Av såväl motionen som polischefernas yttranden framgår, att olika uppfattningar synas förefinnas rörande stadgans tillämplighetsområde och att detta förhållande vållat osäkerhet och ojämnhet vid tillämpningen, vilket förhållande i och för sig är mindre tillfredsställande. Enligt länsstyrelsens mening kan det vidare knappast anses lämpligt, att stadgans föreskrifter skulle äga tillämpning på uthyrning till resande och andra sommartid eller eljest tillfälligtvis av byggnad eller lägenhet, som är avsedd till och i regel utnyttjas som enskild bostad. En närmare definition av begreppet 'rörelse' i 1 § av stadgan i antydd riktning torde därför få anses påkallad. Lämnas därvid en sådan beskrivning av rörelse, att därmed otvetydigt avses allenast egentlig hotell- och pensionatrörelse och ej uthyrning av byggnader och lägenheter av nyss omförmälda beskaffenhet, torde syftet med motionen i huvudsak hava vunnits.”

På vad sätt hotell- och pensionatstadgan bör ändras torde riksdagen böra överlämna åt Kungl Maj:t att pröva. Det väsentliga är att bostäder, som äro byggda för en familjs bruk och väsentligen användas som familjebostad, inte av polismyndigheten i vissa orter föras in under denna stadgas bestämmelse, därför att de under en kort tid på sommaren hyras ut till sommargäster.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring av stadgan den 8 juni 1917 angående hotell- och pensionatrörelse att ovan angivna synpunkter bliva tillgodosedda.

Stockholm i januari 1942.

Wald. Svensson.
